

204. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Economische moeilijkheden, als die waarmede de wereld thans te worstelen heeft, zijn, gelijk uit art. 23 van het Volkenbondverdrag blijkt, aanstonds bij de stichting van den Bond als een voorwerp van diens bemoeiingen in het oog gevat. Betrekkelijk spoedig na zijn oprichting heeft de Bond zich ook praktisch met de oplossing van moeilijkheden van dien aard bezig gehouden. Gewezen moge worden op het verdrag van 3 November 1923, betreffende douaneformaliteiten, door Nederland bekrachtigd op 30 Mei 1925 (*Staatsblad* 1925, n°. 270). Toch bleef de werkzaamheid van den Volkenbond op economisch gebied aanvankelijk beperkt tot min of meer ondergeschikte aangelegenheden. In 1927 evenwel kwam er een keerpunt, doordat te Genève de bekende Internationale Economische Conferentie werd bijeengeroepen, welke zich heeft bezig gehouden met het geheele vraagstuk van de handelsbelemmeringen. Een nieuwe koers werd ingeslagen; althans in theorie. De Conferentie was niet samengesteld uit vertegenwoordigers der Regeeringen, maar uit particuliere deskundigen, door de Regeeringen aangewezen. Het kwam er dus op aan, of de Regeeringen hetgeen door de Conferentie tot stand was gebracht zouden honoreeren. Dit is ten deele geschied en langzaam aan schenen de beginselen van de Conferentie door te werken. Het probleem van de in- en uitvoerverboden en -beperkingen, dat reeds vóór de Conferentie was ter hand genomen, kwam ten gevolge van deze in een sfeer van groote activiteit en inderdaad kwamen verdragen dienaangaande tot stand, die evenwel tenslotte slechts in zeer beperkte mate in werking zijn getreden. Dit hing niet alleen samen met de groote moeilijkheden, die zich op dit terrein voordeden, maar eveneens hiermede, dat sedert het najaar van 1929 de economische omstandigheden in de geheele wereld en met name in Europa veel moeilijker werden dan zij tot dusver waren geweest, zoodat het wegnemen van handelsbelemmeringen op grotere bezwaren ging stuiten dan voorzien waren. Dit laatste heeft tot gevolg gehad, dat de actie tot het sluiten van een tariefbestand, die juist zeer actueel was toen de crisis, welke ons nu nog teistert, opkwam, tot mislukking gedoemd was. De Handelsconventie van Genève, waarin het oorspronkelijk gedachte bestand werd omgezet, is nimmer in werking kunnen treden. Sedert zijn de economische moeilijkheden al grooter en grooter geworden en de handelsbelemmeringen al ernstiger en ernstiger. In den Volkenbond heeft men niet nagelaten, het groote probleem in zijn vollen omvang te bestudeeren. Schier alle mogelijkheden zijn overwogen, maar tot resultaat is men niet kunnen komen. Dit is te wijten aan het feit, dat het euvel, hetwelk men bestrijden wil, uitermate gecompliceerd is, welke omstandigheid zwaarder moet wegen nu bij dien strijd een zeer groot aantal Staten betrokken is en het uitermate moeilijk is gebleken de Regeeringen te bewegen, elkander met zoodanige concessies tegemoet te treden, dat werkelijke verbeteringen uit een geconcentreerde actie zouden kunnen voortvloeien.

De onderhandelingen over een handelsverdrag, die sedert geruimen tijd tusschen Nederland enerzijds en de Belgisch-Luxemburgsche economische unie anderzijds gaande zijn, hebben den vertegenwoordigers der betrokken Regeeringen ruim-

schoots gelegenheid gegeven, met elkander van gedachten te wisselen over het gesignaleerde probleem en gezamenlijk na te gaan, of door een aantal kleine Staten niet iets zou kunnen worden gedaan tot oplossing van de moeilijkheden. Uit deze gedachtenwisseling is het plan geboren, in eigen kring een ontwerp te maken voor een verdrag tot vermindering der handelsbelemmeringen, zonder in de vaststelling van den tekst aanvankelijk andere Staten te mengen, om te voorkomen, dat reeds aanstonds wegens uiteenloopen van belangen gestreefd zou worden hetzij naar een tekstueel zeer verwaterd verdrag of wel naar een verdrag, dat door reserves feitelijk van zijn waarde zou worden beroofd. Op deze wijze is dit verdrag, waaraan uitsluitend economische beweegredenen ten grondslag liggen en waarvan de tekst hierbij aan de Staten-Generaal ter goedkeuring wordt aangeboden, ontstaan. Nadat tusschen de genoemde drie Regeeringen aanvankelijke overeenstemming was verkregen, heeft in den kring der Staten van de Oslo-groep overleg dienaangaande plaats gehad, waarvan in de naaste of een verdere toekomst waarschijnlijk resultaat te verwachten zal zijn, maar dat niet onmiddellijk met het gevolg bekroond mocht worden, dat de drie Scandinavische Staten zich reeds nu bereid verklaarden een verdrag in den zin van het ontwerp mede te teekenen. Met het oog daarop is toen besloten, het verdrag te teekenen en te doen gelden voor Nederland, België en Luxemburg alleen, maar uit den aard der zaak met dien verstande, dat de toetreding voor alle andere Staten zou moeten openstaan.

Uit het feit, dat dit verdrag, zooals uit het vorenstaande blijkt, buiten den Volkenbond om is tot stand gekomen, mag geenszins worden afgeleid, dat de drie Regeeringen wegen zouden hebben willen bewandelen, die niet met de inzichten, in Genève tot uiting gekomen, zouden overeenstemmen. Het tegenovergestelde is het geval. Bij verschillende gelegenheden is in den Volkenbond uitgesproken, dat op de wijze, die in het verdrag is belichaamd, gestreefd zou moeten worden naar verbetering van den toestand. Toen de Volkenbondsvergadering van September 1929 den Bondsleden aanried te trachten onderling tot een overeenkomst te geraken betreffende een tariefbestand, oordeelde zij, dat op de wijze, die in dit verdrag uitdrukking heeft gevonden, gestreefd zou moeten worden naar verbetering van den toestand. Zij sprak zich uit in de volgende termen: „Il est entendu que cet engagement ne devrait pas avoir pour résultat de ralentir les efforts que les Etats font pour réduire dans toute la mesure du possible leurs tarifs par actions autonomes ou bilatérales, conformément aux recommandations de la Conférence économique internationale”.

Wat den opbouw van dit verdrag betreft, zij in de eerste plaats opgemerkt, dat, houdt het zich ook vooral met de douanerechten bezig, deze toch niet het eenige onderwerp van het verdrag konden zijn. Immers, met name in onzen tijd zijn de handelsbelemmeringen velerlei. Drie groepen van zoodanige belemmeringen mogen worden genoemd. De eerste daarvan wordt gevormd door de douanetarieven. De tweede bestaat in de in- en uitvoerbeperkingen en -verboden, die, enkele jaren geleden, dank zij de Volkenbondsactie in aantal en omvang zeer verminderd, de laatste jaren weer aan de orde van den dag zijn en sedert kort hand over hand toenemen. De derde groep wordt gevormd door de deviezenmaatregelen van de verschillende landen, die van vrij recenten aard zijn, maar, evenals de in- en uitvoerbeperkingen en -verboden, met groote snelheid in aantal en omvang toenemen en in hunne den handel belemmerende uitwerking voor de maatregelen van de tweede groep niet onderdoen. Het verdrag heeft al deze belemmeringen op het oog, al houdt het zich dan ook meer in bijzonderheden met de tarieven bezig.

Voorts moet er op worden gewezen, dat de actie van het verdrag ten opzichte van de handelsbelemmeringen zich in tweeërlei vorm kleedt. Eenerzijds wordt vastgesteld, dat geen verzwaring van de bestaande belemmeringen mag plaatsvinden. Anderzijds wordt een systeem van afbraak van belemmeringen gehuldigd; dit is uit den aard der zaak een zeer noodzakelijk

Goedkeuring van het op 18 Juli 1932 te Genève gesloten internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, enz.

complement, omdat de belemmeringen een hoogte hebben bereikt, die ondragelijk mag worden genoemd.

Het verdrag gaat dus uit van de gedachte, dat teruggekeerd moet worden tot vrijeren handel, in dezen zin, dat een limiet gesteld wordt, tot welke de tarieven moeten worden verlaagd, zoodat zij niet meer als al te hinderlijke bescherming kunnen worden aangemerkt. Deze limiet dient verschillend te zijn voor afgewerkte producten, halfabrikaten en grondstoffen. Wat de limiet overschrijdt moet weggebroken worden. Voor zoover dus een Staat geen of slechts zeer lage rechten heeft, behoeft hij geen offers te brengen; voor zoover hij protectionistisch is, moet hij aan de afbraak mededoen. De afbraak kan natuurlijk niet in eens geschieden, maar moet geleidelijk plaats vinden en wel aldus, dat er eenerzijds dadelijk beterschap intreedt, maar dat anderzijds het gevraagde periodieke offer niet van deelneming afschrikt. Voorkomen moet worden, dat niet teekenende Staten vóór de eventuele latere toetreding nog eens tot schade der andere hun protectionistische neigingen zouden botvieren. Daartoe moet vaststaan én dat wat na de onderteekening tot stand gebracht werd automatisch vervalt én dat wie later toetreedt de afbraak sneller moet doen plaatsvinden dan wie van den aanvang af meedeed.

De opbouw van het verdrag werd intusschen in niet mindere mate beheerscht door de gedachte, dat de meestbegunstiging moet blijven de grondslag van de economische betrekkingen tusschen de volken. Indien zij verdween, zou men van alle kanten moeilijkheden zien rijzen. Wrijving tusschen de volken zou aan de orde van den dag zijn. Douaneconflicten zouden even onvermijdelijk als veelvuldig zijn en zeer licht tot politieke strubbelingen aanleiding geven. Uit den chaos, die aldus geschapen zou worden, zouden gevaarlijke complicaties worden geboren. Men geve er zich overigens wel rekenschap van, dat de meestbegunstiging ons steeds als zoodanig niets dan voordeelen geeft. Dit wil echter nog niet zeggen, dat deze voordeelen altijd voldoende zijn om den noodigen afzet te waarborgen of dat de ontvangen voordeelen van voldoende beteekenis zijn. Hoewel de waarde van de meestbegunstigingsclausule den laatsten tijd meermalen geïnvaleideerd werd door de z.g. uitholling, moet allermint worden gestreefd naar algemeene afschaffing dier clausule; integendeel, rekening houdende met een betere toekomst, zal men verstandig doen, de waarborgen, die de meestbegunstigingsclausule geeft, toch niet te gering te schatten. Slechts kan verlangd worden, dat a) aan ons uit hoofde van onze vrijgeveige politiek méér gegeven wordt dan meestbegunstiging, b) wij hiervoor onzerzijds meer mogen geven dan meestbegunstiging, met dien verstande dus, dat dat meerdere niet door meestbegunstiging ook op anderen overgaat. De vervulling van deze wenschen dient liefst zoo te geschieden, dat zij niet gepaard gaat met inboeting van meestbegunstiging elders, ook al zou dit nadeel in sommige gevallen wellicht van geringer belang zijn dan het beoogde en verkregen voordeel. In overeenstemming met dit streven moet de oplossing gebaseerd zijn op bereidwilligheid van elken Staat, de douanerechten te verlagen tegenover iederen anderen Staat, onder beding van reciprociteit. Zoodoende ontstaat meestbegunstiging op tweeërlei peil: a) op een betrekkelijk hoog tarievenpeil voor alle Staten, die niet bereid zijn de douanerechten geleidelijk terug te brengen tot een overeen te komen peil, b) op een verlaagd tarievenpeil voor alle Staten, die daartoe wel bereid zijn.

Het is wellicht nuttig, nog eenige opmerkingen te laten volgen, die de zaak verduidelijken. De teekenende Staat kan tegenover 5 categorieën van Staten komen te staan: 1°. de mede-onderteekenaars, die op nieuwe basis meestbegunstiging ontvangen en genieten; 2°. de later toetredende Staten, van welke na de toetreding hetzelfde geldt; 3°. de Staten, met welke de teekenende Staat een meestbegunstigingsverdrag heeft, maar die, zonder toe te treden, zich tegen het verdrag niet verzetten, d. w. z. meestbegunstiging op oude basis blijven verlenen, maar deze niet op het nieuwe niveau genieten; 4°. Staten als sub 3°, maar die geen toestemming verlenen; 5°. Staten, met welke

de toetredende Staat geen meestbegunstigingsverdrag heeft. De Staten sub 1°, 2°. en 3°. leveren geen moeilijkheid op. Tegenover de Staten sub 5°. was en blijft de teekenende Staat vrij. Moeilijkheden levert alleen op de categorie sub 4°. de Staten, die niet teekenen, noch toetreden, noch toestemming geven. Zij kunnen, als zij economisch voor de contracteerende partijen belangrijk zijn, de zaak doen schipbreuk lijden. Hebben zij zoodanig belang voor de betrokken Staten niet, dan kunnen deze afwachten, welk gevolg meerbedoelde derde Staten aan hun weigering om zich met de inwerkingtreding te vereenigen, zullen geven.

Teneinde te verkrijgen, dat meestbegunstigde Staten, die niet teekenen, noch toetreden, zich niet verzetten tegen het verdrag (dus zich zelf klasseeren sub 3°. en niet sub 4°.), moet dien Staten toegezegd worden, dat, tenzij zij door nieuwe belemmerende maatregelen daartoe aanleiding geven, de tarieven tegenover hen niet met protectionistische bedoelingen verhoogd zullen worden. Het verdrag zou zoodoende ook tegenover groep 3 een verbintenis doen ontstaan. Treedt het verdrag in werking, dan krijgt men dus als eindresultaat deze situatie, dat de teekenende Staat komt te staan tegenover: a) Staten met onbeperkte meestbegunstiging, d. w. z. op verlaagd tarievenpeil (groep 1 en 2, toetreders); b) Staten met beperkte meestbegunstiging op het oude tarievenpeil (groep 3, Staten die zich niet verzetten); c) Staten zonder meestbegunstiging, die onverhoopt het handelsverdrag mochten hebben opgezegd in verband met hun weigering om toe te stemmen in de inwerkingtreding van het verdrag (groep 4) of met welke geen regeling der handelsbetrekkingen bestond (groep 5), tegenover welke men dus absoluut vrij wordt of is, maar die men uit den aard der zaak nimmer gunstiger mag behandelen dan de Staten onder b, resp. onder 3 genoemd.

Bij de onderteekening van het verdrag is zoowel van Belgische als van Nederlandsche zijde verklaard, dat men zich alleen voor het grondgebied in Europa verbindt. De vraag, of het wenselijk en mogelijk is het verdrag, met gebruikmaking van de bevoegdheid, bedoeld in artikel 10, ook voor de Nederlandsche overzeesche gewesten te aanvaarden, is thans nog in beschouwing.

Ten slotte worde opgemerkt, dat het oogenblik nog niet is gekomen om zich uit te spreken over het gevolg, dat dit verdrag praktisch zal hebben. Wel hebben aanstonds na het bekend worden van het parafeeren van het verdrag niet-officieele gedachtenwisselingen ter zake plaats gevonden, maar het zal noodig zijn af te wachten wat officieel door de verschillende Regeeringen ter zake zal worden medegedeeld. Aanstonds na de onderteekening is het verdrag officieel aan de verschillende Regeeringen, met welke Nederland handelsverdragen gesloten heeft, gebaseerd op het beginsel der meestbegunstiging, toegezonden. Het verloop der zaak behoort te worden afgewacht.

Artikel 1.

Dit artikel behelst tweeërlei, n.l. de verplichting der teekenende Staten om in het onderling verkeer de rechten niet te verhoogen boven het peil waarop deze op den datum der onderteekening van het verdrag stonden, en in de tweede plaats de verplichting die de teekenende Staten tegenover derde Staten, met welke zij door handelsverdragen verbonden zijn, op zich nemen om niet over te gaan tot een verhooging, met beschermend karakter, van hunne rechten, met dit beding er bij, dat die derde Staten niet door nieuwe maatregelen ernstige schade aan de teekenende Staten zouden toebrengen.

Artikel 2.

Hier is alleen sprake van de Staten, die het verdrag sluiten. Voor het onderling verkeer dezer Staten wordt in de eerste alinea het beginsel der geleidelijke verlaging van rechten uitgesproken, terwijl de tweede alinea aangeeft op welke wijze die geleidelijke verlaging zal plaats vinden en in de derde is vastgelegd beneden welk peil de rechten niet verlaagd behoeven te worden.

Goedkeuring van het op 18 Juli 1932 te Genève gesloten internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, enz.

Artikel 3.

Dit artikel bevat in de eerste plaats het beginsel, dat geen nieuwe in- of uitvoerbepalingen of -verboden en geen andere nieuwe belemmeringen tusschen de betrokken Staten onderling zullen worden ingesteld, maar met de gebruikelijke, algemeen als noodzakelijk erkende reserves, die in de tweede alinea worden opgesomd en ten principale overeenstemmen met de bepalingen, die in de moderne verdragen plegen voor te komen. Alinea 3 laat een zekere vrijheid van handelen met het oog op abnormale omstandigheden, maar stelt hierbij toch ook weer redelijke grenzen, die in den regel niet mogen worden overschreden. De slotalinea voorziet in het verdwijnen van bestaande maatregelen als vorenbedoeld. Een en ander betreft uitsluitend het onderling verkeer tusschen de contracteerende partijen.

De overige artikelen geven geen aanleiding tot bijzondere opmerkingen, aangezien zij geacht mogen worden geheel voor zich zelf te spreken.

Protocol.

Ad artt. 1 en 2, sub 1, wordt aan den fiscus der betrokken landen zekere vrijheid gelaten met betrekking tot zuiver fiscale maatregelen, terwijl hem voorts onder 2 zekere vrijheid van beweging wordt verleend in verband met het voortschrijden van de industriele techniek. Aan sub 3 kunnen de partijen de bevoegdheid ontleenen een recht, vastgelegd in een handelsverdrag met een derde mogendheid, bij de opzegging van dat verdrag wederom terug te brengen tot de oorspronkelijke, autonome hoogte, zij het dan gereduceerd, op de wijze, aangegeven in artikel 2 van dit verdrag.

In de nummers 1 tot 6 ad art. 2 zijn enkele douanetechnische kwesties geregeld en anderzijds voorschriften gegeven omtrent de nadere uitvoering van bepalingen van het verdrag. Het overige spreekt voor zich zelf.

Bijbehorende verklaring.

Deze verklaring is geboren uit het initiatief, dat in een aantal landen door particuliere organisaties in deze richting genomen is. Het is raadzaam geacht, dit initiatief te kunnen bevorderen en te kunnen sanctionneeren, met dien verstande, dat dan niet telkens, d. w. z. in ieder afzonderlijk geval, bij derde Staten zou moeten worden aangeklopt met de vraag, te willen berusten in het niet volgens de orthodoxe wijze toepassen van de meestbegunstigingsclausule.

Overgangsbepaling.

De (afzonderlijke) overgangsbepaling is niet noodig voor maatregelen, uitsluitend voor den tijd geldende, die tot aan de inwerkingtreding van het verdrag zal verlopen. Zij is wel noodig voor maatregelen, die ook na de inwerkingtreding daarvan moeten gelden, aangezien het verdrag als punt van uitgang neemt het oogenblik der teekening. Het ligt voor de hand, dat het redelijk is van de overgangsbepaling geen zoodanig gebruik te maken, dat het verdrag er bij voorbaat door van zijn nuttig effect zou worden beroofd. Bij zulk gebruik der bepaling zou trouwens het verdrag niet in werking treden.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
BEELAERTS VAN BLOKLAND.

De Minister van Economische Zaken
en Arbeid,

T. J. VERSCHUUR.

De Minister van Financiën,
DE GEER.

BIJLAGE VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING.

INTERNATIONAAL VERDRAG TOT VERMINDERING VAN
HANDELSBELEMMERINGEN.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen, Hare Koninklijke Hoogheid de Groot-Hertogin van Luxemburg en Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden,

Geleid door de besluiten van de Vergadering van den Volkenbond en de daarmede overeenkomende aanbevelingen van de meest bevoegde economische deskundigen over de noodzaak het regime van de voortbrenging en het ruilverkeer te verbeteren en de afzetgebieden te vergrooten;

Overtuigd, dat het economische leven ernstig in gevaar wordt gebracht door de steeds talrijker belemmeringen, welke de internationale handel ontmoet;

Overwegende, dat het dringend noodzakelijk is, dat de Staten, zoowel in hun eigen belang als in het algemeen belang, een schadelijke politiek laten varen;

Overtuigd, dat de geleidelijke totstandkoming van een groter vrijheid van ruilverkeer een der voornaamste voorwaarden is voor het herstel van de welvaart in de wereld;

Wenschende in deze richting een gemeenschappelijke actie te ondernemen, waaraan alle Staten zullen kunnen deelnemen, en op deze wijze mede te werken tot het herstel van den algemeenen economischen toestand;

Hebben besloten een verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen te sluiten en hebben te dien einde tot hun gevolmachtigden benoemd, te weten:

Zijne Majesteit de Koning der Belgen,
den Heer PAUL HYMANS, Hoogstdezelfs Minister van Buitenlandsche Zaken,

Hare Koninklijke Hoogheid de Groot-Hertogin van Luxemburg,
den Heer JOSEPH BECH, Hoogstderzelver Minister van Staat, Voorzitter der Regeering,

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden,
Jonkheer FRANS BEELAERTS VAN BLOKLAND, Hoogstderzelver Minister van Buitenlandsche Zaken,

die, na elkander hun in goeden en behoorlijken vorm bevonden volmachten te hebben medegedeeld, tot overeenstemming zijn gekomen nopens de volgende bepalingen:

Artikel 1.

De Hooge Verdragsluitende Partijen verbinden zich om niet over te gaan, in haar wederzijdsche betrekkingen, tot verhoogingen van invoerrechten boven het peil van rechten, bestaande op den datum van ondertekening van dit verdrag, noch tot de instelling van rechten, niet bestaande op dien dag.

De Hooge Verdragsluitende Partijen komen overeen om niet over te gaan tot eenige verhooging van beschermend karakter van haar invoerrechten, noch tot eenige instelling van nieuwe beschermende rechten ten aanzien van goederen van derde Staten, waarmede zij gebonden zijn door handelsverdragen, behalve in het geval, dat deze Staten, door een nieuwe verhooging van tariefmuren of verzwaring der handelsbelemmeringen, ernstig afbreuk zouden doen aan de Hooge Verdragsluitende Partijen.

Artikel 2.

De Hooge Verdragsluitende Partijen verbinden zich, in haar wederzijdsche betrekkingen, haar invoerrechten in toenemende mate te verlagen overeenkomstig de volgende bepalingen.

De invoerrechten zullen op het oogenblik van de inwerking-treding van dit verdrag worden verlaagd met 10 pct. van het tarief, bestaande op den datum der ondertekening van dit verdrag; deze verlaging zal één jaar later worden gebracht op 20 pct. van dit tarief, twee jaren later op 30 pct., drie jaren later op 40 pct. en vier jaren later op 50 pct. van dit tarief.

De invoerrechten zullen niet behoeven te worden verlaagd beneden 50 pct. van het tarief, bestaande op den datum der ondertekening van dit verdrag, noch beneden een peil, overeenkomende met 4 pct. ad valorem voor halffabricaten en 8 pct. ad valorem voor afgewerkte producten.

Artikel 3.

De Hooge Verdragsluitende Partijen verbinden zich onder elkander geen enkel nieuw verbod of geen enkele nieuwe beperking van den in- of uitvoer toe te passen, noch een enkelen nieuwen maatregel tot reglementeering te treffen, die als gevolg zou hebben het wederzijdsche ruilverkeer te belemmeren.

Zij behouden zich evenwel het recht voor uitzonderingen te maken op dit beginsel om hierna te noemen redenen en voor zoover deze verboden of beperkingen tegelijkertijd van toepassing zijn op alle andere landen, welke zich in gelijke omstandigheden bevinden:

1. verboden of beperkingen met betrekking tot de openbare veiligheid;

2. verboden of beperkingen, uitgevaardigd op zedelijke of humanitaire gronden;

3. verboden of beperkingen betreffende den handel in wapenen, munitie en oorlogsmaterieel, of, in buitengewone omstandigheden, in alle andere oorlogsbenodigdheden;

4. verboden of beperkingen, uitgevaardigd ter bescherming van de volksgezondheid of ten einde de volksvoedselvoorziening te verzekeren, alsmede ter bescherming van dieren of planten tegen het gevaar van uitroeiing, tegen ziekten, insecten en schadelijke parasieten;

Goedkeuring van het op 18 Juli 1932 te Genève gesloten internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, enz.

5. uitvoerverboden of -beperkingen, ten doel hebbende de bescherming van het nationale bezit op het gebied van kunst, geschiedenis of oudheidkunde;

6. verboden of beperkingen van toepassing op goud, zilver, specie, papiergeld en effecten, met uitzondering van de maatregelen voor het toezicht op deviezen;

7. verboden of beperkingen, die ten doel hebben tot buitenlandsche voortbrengselen uit te breiden het regime, ingesteld voor gelijksoortige nationale voortbrengselen, wat betreft de voortbrenging, den handel, het vervoer en het verbruik dier voortbrengselen;

8. verboden of beperkingen, toegepast op voortbrengselen, die wat voortbrenging of handel betreft, het voorwerp van staatsmonopolies of van monopolies, uitgeoefend onder toezicht van den Staat, uitmaken of zullen uitmaken;

9. verboden of beperkingen, die ten doel hebben het recht van eigendom op de resultaten van wetenschappelijken arbeid te beschermen.

Anderzijds, in het geval dat het ruilverkeer tusschen de Hooge Verdragsluitende Partijen ernstig beroerd zou worden door abnormale omstandigheden, heeft ieder der Hooge Verdragsluitende Partijen de bevoegdheid den in- of uitvoer te beperken, onder voorwaarde evenwel, dat een contingent zal worden vastgesteld, dat, in beginsel, en behalve in uitzonderingsgevallen, niet lager zal kunnen zijn dan 100 pct. van het gemiddelde der ingevoerde of uitgevoerde hoeveelheden gedurende normale jaren.

De Hooge Verdragsluitende Partijen verbinden zich, in haar wederzijdsche betrekkingen, te doen verdwijnen, zoodra de omstandigheden zulks zullen veroorloven, de op den datum der ondertekening van dit verdrag bestaande verbods- of beperkingsmaatregelen of maatregelen tot reglementeering, onder voorbehoud van de hierboven vermelde uitzonderingen.

Artikel 4.

Ten einde zooveel mogelijk de toepassing van dit verdrag te vergemakkelijken, behouden zich de Hooge Verdragsluitende Partijen voor, bij in- of uitvoer, certificaten van oorsprong of bestemming te eischen. Zij zullen zich tevoren verstaan omtrent de wijze waarop zij bedoeld regime zullen instellen.

Met hetzelfde doel zullen zij samenwerken tot het aanvaarden van gemeenschappelijke tariefnaamlijsten.

Artikel 5.

De Hooge Verdragsluitende Partijen verbinden zich op haar wederzijdsch ruilverkeer de onvoorwaardelijke en onbeperkte behandeling van de meestbegunstigde natie toe te passen.

Artikel 6.

Indien een geschil mocht ontstaan tusschen twee of meer der Hooge Verdragsluitende Partijen over de uitlegging of de toepassing van dit verdrag en indien de betrokken Partijen niet er in zouden slagen het onder elkander langs diplomatieken weg op te lossen, zal het vraagstuk op verzoek van een der betrokken Partijen ter advies worden voorgelegd aan een permanent comité van deskundigen, in te stellen door de Hooge Verdragsluitende Partijen.

Indien de betrokken Partij zich niet zou kunnen vereenigen met dit advies of indien het comité niet een eenstemmig advies zou kunnen geven, zal het geschil worden onderworpen aan het Permanente Hof van Internationale Justitie.

Artikel 7.

Dit verdrag is voor den tijd van vijf jaren gesloten.

Zes maanden vóór het einde van dezen termijn, zal ieder der Hooge Verdragsluitende Partijen het recht hebben aan de Nederlandsche Regeering haar voornemen kenbaar te maken om het verdrag op te zeggen. De Nederlandsche Regeering zal hiermede de andere Hooge Verdragsluitende Partijen, die het verdrag niet hebben opgezegd, in kennis stellen.

Voor de Hooge Verdragsluitende Partijen, die het verdrag niet hebben opgezegd, zal dit van kracht blijven, onder dezelfde voorwaarden, voor een nieuwen termijn van één jaar en zoo vervolgens van jaar tot jaar.

In geval van opzegging na het einde van den eersten termijn van vijf jaren, zal de procedure, voorzien in de tweede alinea, eveneens worden gevolgd.

Artikel 8.

Iedere derde Staat zal de bevoegdheid hebben tot dit verdrag toe te treden op voet van gelijkheid met de Staten die het onderteekend hebben.

De Staat, die wenscht toe te treden, zal van zijn voornemen kennis geven door een acte, welke zal worden nedergelegd in het archief der Nederlandsche Regeering. Deze zal hiervan langs diplomatieken weg aan ieder der Hooge Verdragsluitende Partijen een voor eensluitend gewaarmerkt afschrift zenden.

Zoolang derde Staten, zonder toe te treden tot het verdrag, nochtans in feite de bepalingen er van zullen naleven, zullen de voordeelen van de behandeling in het verdrag voorzien tot hen worden uitgestrekt.

Artikel 9.

Dit verdrag zal worden bekrachtigd. De bekrachtigingsoorkonden zullen worden nedergelegd bij de Nederlandsche Regeering. Het verdrag zal in werking treden vijftien dagen nadat twee der Hooge Verdragsluitende Partijen haar bekrachtigingsoorkonden zullen hebben nedergelegd.

Artikel 10.

Op het oogenblik van ondertekening van dit verdrag of van nederlegging der bekrachtigingsoorkonden kan iedere Hooge Verdragsluitende Partij verklaren, dat zij zich slechts voor haar gebieden in Europa bindt.

De Hooge Verdragsluitende Partij, die van deze bevoegdheid gebruik maakt, heeft het recht, later aan de Nederlandsche Regeering te verklaren, dat zij het verdrag wenscht te zien uitgebreid tot haar overzeesche gebieden, koloniën of gebieden onder mandaat. Genoemde Regeering zal deze verklaring onmiddellijk aan de andere Hooge Verdragsluitende Partijen overbrengen. Het verdrag zal in werking treden, voor zoover betreft de overzeesche gebieden, koloniën of gebieden onder mandaat, vijftien dagen na de overbrenging van bovenbedoelde verklaring door de Nederlandsche Regeering.

De Hooge Verdragsluitende Partij, die deze verklaring heeft gedaan, heeft eveneens het recht later te verklaren, dat zij wenscht, dat het verdrag zal ophouden van toepassing te zijn op de betrokken gebieden. In dit geval zal de opzegging moeten worden gedaan zes maanden voor het verstrijken van den dan loopenden jaarlijkschen termijn.

Ter oorkonde waarvan bovengenoemde gevolmachtigden dit verdrag hebben onderteekend en er hun zegels aan hebben gehecht.

Gedaan te Genève, den 18en Juli 1932, in een enkel exemplaar, dat zal worden nedergelegd in het archief van de Nederlandsche Regeering en waarvan een voor eensluitend gewaarmerkt afschrift langs diplomatieken weg zal worden gezonden aan ieder der Hooge Verdragsluitende Partijen.

Voor België:

Bij de ondertekening van dit verdrag verklaar ik, dat de Belgische Regeering zich slechts bindt voor het Belgische grondgebied in Europa.

PAUL HYMANS.

Voor Luxemburg:

BECH.

Voor Nederland:

Bij de ondertekening van dit verdrag verklaar ik, dat de Nederlandsche Regeering zich slechts bindt voor het Rijk in Europa.

BEELAERTS VAN BLOKLAND.

PROTOCOL.

Ad Artikelen 1 en 2.

1. Niettegenstaande de bepalingen van de artikelen 1 en 2, behoudt ieder der Hooge Verdragsluitende Partijen het recht, om fiscale redenen, de rechten van haar tarief met betrekking tot goederen, welke niet op haar grondgebied worden voortgebracht, te verhoogen. Onder voorbehoud van het gunstige advies van het comité van deskundigen, bedoeld in artikel 6, heeft zij bovendien de bevoegdheid, in uitzonderingsgevallen, alle andere tariefmaatregelen van fiscaal karakter te treffen, die haar noodzakelijk mochten voor komen. In geval, dat het comité te dien aanzien niet een gunstig advies zou geven, zal de betrokken Partij dit verdrag kunnen opzeggen met inachtneming van een opzeggingstermijn van drie maanden.

2. De Hooge Verdragsluitende Partijen behouden de bevoegdheid haar tarief van invoerrechten aan te passen aan veranderingen, die in de industriele techniek zouden kunnen voorkomen, onder voorwaarde, dat de nieuwe rechten, die op deze wijze mochten worden ingesteld, het algemeene regime van dit verdrag zullen volgen.

3. Indien een der Hooge Verdragsluitende Partijen een van hare handelsverdragen zou opzeggen, heeft zij, in een daartoe leidend geval, de bevoegdheid, voor de rubrieken van haar tarief van invoerrechten, op welke zij verlagingen heeft toegestaan, het recht weder te brengen op de hoogte, aangegeven in het autonome tarief. Indien zij van deze bevoegdheid gebruik maakt, zal zij evenwel op het autonome recht moeten toepassen de verminderingen, die volgens dit verdrag zouden moeten zijn aangebracht, indien op het oogenblik der ondertekening van dit verdrag, het geldend recht dat van het autonome tarief ware geweest.

Ad Artikel 2.

1. Het is wel te verstaan, dat, steeds indien er een binnenlandsch recht bestaat, de verminderingen van het recht in beginsel zullen worden berekend naar het verschil, bestaande tusschen het invoerrecht en het binnenlandsche recht.

2. De Hooge Verdragsluitende Partijen zullen, zoo spoedig mogelijk en vóór de inwerkingtreding van dit verdrag, vaststellen, welke voortbrengselen, in den zin van dit verdrag, moeten worden beschouwd als grondstoffen, halffabricaten of afgewerkte producten.

3. Ten aanzien van de in het tarief voorkomende specifieke rechten, moeten de percentages ad valorem, waarvan sprake is in de derde alinea van art. 2, de verhouding weergeven van de hoogte der rechten tot de waarde der goederen volgens de rubrieken, zooals deze in het tarief van invoerrechten van de betrokken Partij bestaan op den datum van ondertekening van dit verdrag. Zoodra de Hooge Verdragsluitende Partijen zullen hebben aanvaard de gemeenschappelijke tariefnaamlijsten, waarvan in art. 4 sprake is, zullen evengemelde percentages ad valorem de verhouding moeten weergeven van de hoogte der rechten tot de waarde der goederen volgens de rubrieken, zooals deze zullen worden vastgesteld in genoemde tariefnaamlijsten.

4. In ieder land en voor zooveel betreft specifieke rechten, zal de jaarlijksche verlaging van 10 pct. van het bedrag der basisrechten kunnen worden verminderd met het percentage van verhooging van het indexcijfer voor groothandelsprijzen, hetwelk in dat land bestaat, of omgekeerd zal zij moeten wor-

den vermeerderd met het percentage van vermindering van genoemd indexcijfer. Daarenboven behoudt iedere Staat, in geval van verandering in de waarde, de bevoegdheid de specifieke rechten van zijn tarief in overeenstemming te brengen met de verhoudingen, vermeld in alinea 3.

5. De Hooge Verdragsluitende Partijen zullen, zoo spoedig mogelijk en vóór de inwerkingtreding van dit verdrag, de minima vaststellen, waarbeneden de rechten met betrekking tot voortbrengselen van den landbouw niet behoeven te worden verlaagd.

6. De Hooge Verdragsluitende Partijen zullen, zoo spoedig mogelijk en vóór de inwerkingtreding van dit verdrag overeenkomen op welke voortbrengselen genoemd verdrag, op grond van buitengewone omstandigheden, niet dan met eenig uitstel en onder zeker voorbehoud zou kunnen worden toegepast.

Ad Artikel 3.

1. De uitdrukking „maatregel tot reglementeering”, welke in de eerste en in de laatste alinea van artikel 3 voorkomt, heeft in het bijzonder betrekking op het toezicht op deviezen.

2. De uitdrukking „abnormale omstandigheid”, welke voorkomt in de voorlaatste alinea van artikel 3, heeft in het bijzonder betrekking op:

a. het geval, dat de muntsoort van een der verdragsluitende landen in waarde is verminderd, zonder dat het prijsniveau in dat land is aangepast aan de nieuwe waarde van de muntsoort;

b. het geval, dat verbods- of beperkingsmaatregelen tot gevolg zouden hebben, dat bepaalde handelsbewegingen zouden worden gericht op het afzetgebied van een der Hooge Verdragsluitende Partijen en op deze wijze de invoeren in bedoeld afzetgebied in abnormale en gevaarlijke mate zouden worden vergroot.

Ter oorkonde waarvan de gevolmachtigden dit protocol hebben ondertekend.

Gedaan te Genève, den 18en Juli 1932.

Voor België:

PAUL HYMANS.

Voor Luxemburg:

BECH.

Voor Nederland:

BEELAERTS VAN BLOKLAND.

Bijbehoorende verklaring.

De Hooge Verdragsluitende Partijen behouden zich de bevoegdheid voor onder elkander op grond van bijzondere overeenkomsten, waartoe alle Staten kunnen toetreden, haar invoerrechten op bepaalde goederen te verlagen, volgens andere richtlijnen dan die voorzien in art. 2 van dit verdrag. Bedoelde verlagingen zullen worden uitgestrekt tot alle derde Staten, die zullen zijn togetreden tot de onderhavige bijzondere overeenkomsten, onverschillig of zij al of niet Partij zijn bij dit verdrag.

Gedaan te Genève, den 18en Juli 1932.

Voor België:

PAUL HYMANS.

Voor Luxemburg:

BECH.

Voor Nederland:

BEELAERTS VAN BLOKLAND.

Goedkeuring van het op 18 Juli 1932 te Genève gesloten internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, enz.

Bij de onderteekening van het protocol, gevoegd bij het internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, verklaren wij, dat tijdens den termijn tusschen de onderteekening en de inwerkingtreding van genoemd verdrag — in welk tijdvak het comité, vermeld in artikel 6, nog niet bestaat —, de Belgisch-Luxemburgsche Economische Unie zich vrij zal beschouwen eventueel alle maatregelen van fiscaal karakter op het gebied van invoerrechten te nemen, zooals deze zijn voorzien in den tweeden zin van de eerste alinea van het protocol ad artikelen 1 en 2.

Genève, den 18en Juli 1932.

PAUL HYMANS.
BECH.

Bij de onderteekening van het protocol, gevoegd bij het internationale verdrag tot vermindering van handelsbelemmeringen, heden te Genève onderteekend, verklaar ik, dat tusschen de onderteekening en de inwerkingtreding van genoemd verdrag, in welk tijdvak het comité, vermeld in artikel 6, nog niet bestaat, mijn Regeering zich vrij zal beschouwen eventueel de maatregelen te nemen, voorzien in den tweeden zin van het protocol ad artikelen 1 en 2.

Genève, den 18en Juli 1932.

BEELAERTS VAN BLOKLAND.